

Pilde crestine 21

Transformarea

Povestea spune: nimic nu este doar ce pare, lumea _i viaca are un sens adânc, aparențele în_eal .

Am cerut odat , un buchet de flori _i am primit un cactus plin de cepi, iar alt dat am cerut câciva fluturi, dar am primit un pumn de viermi resping tori,

Eram nedumerit _i speriat, deziluzionat: lumea nu era cum credeam eu!

Dup cîteva zile, pe nea_teptate, cactusul cel plin de cepi, a înflorit, iar viermii au devenit magnifici fluturi.

Spunem povestea: celor dezam gici,

acelora care nu v d rostul viecii,

celui doborât de insuccese,

omului f r „noroc",

cui _i-a pierdut speranca,

Ziua _i noaptea

Povestea vorbe_te despre: necesitatea cunoa_terii omului,

disponibilitate _i iubire de aproape,

puterea iubirii, fraternitate _i iubire,

compasiune.

Un b trân încelept _i-a întrebat ucenicii.

–Cum _tici c s-a terminat noaptea _i începe ziua?

–V spun eu! s-a repezit un ucenic. Când de la distanc poci deosebi câinele de oaie!

–Nuuu! a r spus b trânul.

–Ar putea fi începutul zilei, a spus altul, când v zând de departe un arbore, poci spune dac este piersic ori smochin.

–Nici! a insistat înceleptul.

–Atunci cum putem _ti? au strigat ucenicii.

–Când privind în fac un om, vom vedea în el un frate! Altfel orice or a zilei ar fi, tot noapte este!

Spunem povestea: persoanelor aspre sau închise,

moroc no_ilor, melencolicilor, cinicilor,

omului gr bit s judece oameni,

adolescentului critic,
celui ce nu găsește drumul spre inima celorlăci.

Din dragoste

Povestea spune că: muncind uităm să trimitem iubim, adesea nu vedem durerea de copaci, marcați de responsabilități uităm să mângâiem, strădania fără încredere în succes este sortită eșecului.

Trăia odată un credincios vestit pentru viața lui auster. Într-o zi aflându-se în fața altarului l-a chemat pe Dumnezeu zicându-i:

- Doamne, aș fi în stare să fac orice, absolut orice, din dragoste pentru tine. Supune-mă, la orice încercare îți vei vedea că spun adevărul.

- Ia un vas, i-a spus un glas îngeresc, umple-l ras cu ulei, pune-l pe cap, străbate piaca și apoi orașul, strădu-te cu strădu-te înapoi, dar bagă de seamă, să nu irosești nici un strop de ulei.

Omul a umplut vasul, l-a așezat pe cap și a pornit cu brațele întinse în echilibru, rostind la tot pasul: "nici un strop să nu se irosească!". Era zi de târg și bășcăria străbatu-se întreg orașul, strădu-te cu strădu-te, fără să piardă nici un strop de ulei. Mulțumit și a întors și a așezat vasul la biserică.

A luat icoanele drept martore a izbânzii sale, dar tăcere. Așa în zilele următoare icoanele au rămas mute. Cuprins de disperare omul, cu capul pe genunchi plângea amar și repeta printre suspine: "nici un strop nu s-a irosit".

Atunci s-a auzit un glas iar și:

"—La ce-mi trebuie mie uleiul tău, nu ți-l vreau? Ce fac eu, Dumnezeu, cu un vas cu ulei? De câte ori, în timp ce purtai vasul pe cap, de câte ori, netotule, te-ai gândit la mine?"

... Așa era, se gândise numai la ulei ...

"—Mai bine ai fi răsturnat vasul și te-ai fi gândit la mine cu iubire. Lasă de-o parte încercările, care te fac vestit și iubesc-te pe Dumnezeu, măcar un pic.

(după Lanza Del Vasta)

Spunem povestea: pe rintelui aspru care uită să mângâie,
colaboratorului, șefului, dascălului care uită să laude,
celui care uită că există Dumnezeu,
omului copleșit de muncă, ce uită să trăiască, să se bucure.

aceluia ce nu caut perfecciunea interioar .